

בריטניה
גירג' והדוקן

התיאטרונים הגדולים והמעוינים של בריטניה הם גורם מחנך מאין כמוהו. גורם המעצב את דמותו של העם הבריטי למשך דורות. הם פועלים את פעולתם אפילו אם המחזות המוצגים בהם מיפשיים עד להצחק. כותב עמוס קינן, שנוכח בהצגת המחזה המסורתי בפאתי הקשת בענן, שנערכה בלונדון.

חר, ומעורר גועל נפש אמיתי בלב כל ידיו בריטניה. הוא שונא את גירג' הקדוש, את הצדק ואת האנושות, שהם זהים, כידוע ומטילדה גיווף השעים מסכימים לכוות אתו ברית כדי להתחר את הנערים ואת הספר הנחמד עם שד המרבה, כי הם שווים המון כסף.

אבל או מתרתה הצרפתי המצחק, כי אחרי ככלות הכל הוא בן בריתה של בריטניה, והוא שואל בזעם: מה? האם אתם מסכימים להלחם נגד דגלכם, דגל גירג' הקדוש? כלימה תמזה את פני, פני ידיו בריטניה! אני מרגיש גועל! אני עובב אתכם, בריטניה יקרה לי יותר מהכסף!

רעם תשואות באולם, כולם יודעים שלא יפה להתחבר עם מלך הדוקנים הנוראים בגלל שד המרבה, ומסכימים שהילדים צריכים באמת למצוא את הוריהם, בפאתי הקשת בענן.

אויבים גועליים. ואז באות ההרפתקאות מסמרות השער. כולם נופלים בשבי הדוקנים, אפילו גור האריה הקטן. יורה צבוב נורא. ומטילדה גיווף שמחים נורא בגלל זה, ימת שמש. והדוקנים מחוללים על הבמה ומתחרים ונאבקים, עד שחלחלה עוברת בלבות הצופים הצעירים — כמה גועליים הם איביה של בריטניה! לא נוח גים לילדים למצוא את הוריהם, וכובלים את האריה הקטניק בחבלים עבים. אבל יש עצה. כשבי האכזרי מכינים הילדים דגל, דגלו של גירג' הקדוש. הם מניפים אותו לפתע, ואז מופיע הגבור. הוא נלחם בדוקן קרב עם מלך הדוקנים, ומה אם לא הורג אותו? כמו כלום.

ואז הוא נושא נאום. הוא אומר: "לצדק, ליושר, למלכה!" גור האריה שואג משמחה, המסך יורד. לאחר זאת יוצא גירג' הקדוש, ופונה אל קהל המאזינים הצעירים בהצעה: מי שמסכים כיום אתי להלחם, כשיגדל, למען הצדק, ה יושר והמלכה יצחק "כך" שלוש פעמים ב" קול רם. מי שלא צחק, חשוב בעינינו כדור קון מת.

מופך השכל. בזאת תמה ההצגה, אולם לא תם המוסר השכל. כי מחזה זה, יהיה אוילי כאשר יהיה, הפך לחלק בלתי נפרד ממסורת המשפחה באנגליה. כל ההורים שישבו באולם ראו אותו בהיותם ילדים, ואם רצו, או לא רצו, תרם מחזה זה ל"חינוכם. ישנה בעולם ספרות מעולה וחיי נוכחים לילדים — הצפור החכולה של מטר לינק, אגדות אנדרסן, סיפוריו של מרק טוין ועוד. אולם המצחק שבכל זה הוא שבשנת 1940, כאשר עמדה בריטניה בורדה במערכת נגד היטלר, היה מחזה זה אחד מהדברים או תם נשא כל בריטניה בתה הכרתו, בעתו יום יום בגבורה אורחת אפורה נגד מטר ההפצצות, או בחיות המרבה המערכי, או בדאנקרק.

צריציל של אותם הימים היה דומה מאד לגירג' הקדוש, ונביחותיו של היטלר כי רדיו לא היו רחוקות מנביחותיו של הרר-קון הנורא. אוילי זה מצחק, אך מי שרר צה להבין את הבריטים, חייב לדעת איזו מידה של פטריטיזם פשטני ביותר משקיעים בחינוכם, כמה טוחנים להראות להם מיני קות כמה כל האחרים מצחקים, אם לא מעוררים גועל, ועד כמה נספס פטריטיזם פשטני זה, הדומה יותר לשובניזם, בדמם. ויזכור הזוכר כי עד היום נטושה האיבה בין אנגליה וסקוטלנד, אנגליה ואירלנד, ו בני וולס תגם חולשים עד היום, ואיש אינו מדבר באיים הבריטיים על השתלבות כי עמי בריטניה במרחב בריטניה.

חינוך שמרני. כמובן שאין זה החינוך הניתן לכל הבריטים, כי הבריטים הינם אנשים חכמים מאד, ויש להם כל מיני חינוך — חינוך להמונים וחינוך לאצולה והמעמיות העליונים. אחת הדמויות הבכות והשנוניות המופיעות במחזה זה הוא הנער, המשרת, בן המעמד הנמוך, השונא את ילדי משפחת קריי בכל לבו, ועל כן עומד גם הוא על צידם של מטילדה וגיווף הרשעים, שהם כו לבסוף לכונוניו. על כן אין פלא שהמחזה הוה אהוב מאד על הילדים, ושנאו על מפלגת העבודה. אולם החינוך בבריטניה הוא ענין למאמר נפרד.

אולם כיום, בשנת 1955, כמובן שהמצב שונה במקצת, וגירג' הקדוש שולח המון נשק לדוקן הנורא, אף סלח לו על כל חטאותיו, למען יעזור לו להלחם בשר האדום, כהגיה מורח. את זה הוא לא אמר לילדים, מפני שזה סוד, והאמת תיחוד להם רק כאשר ידעו אחת ולתמיד אם החסידה היא היא אשר מכיאה ילדים לעולם.

אליסיה מרקובה היא אחת מרקוניות הגולות של ימינו. תחילת הקריירה שלה היו הופעותיה, בגיל 9, בלהקה בת האלמות של דיאגילוב. מאז ועד היום, 30 שנה, לא נס ליחה, והיא מהנה את קהלי הצופים ברחבי העולם, האוהד את מסורת טאליוני ופאבלובה.

אנטון דולין אף הוא מגדולי אמני הבלט של ימינו, אף הוא רקד בלהקתו של דיאגילוב, ומה שנים רבות הוא מופיע יחד עם מארי קיבה.

שני אמנים גדולים אלה חברו יחד, כדי להגיש מעל במת הרואל פטיביל הול המ פואר את אחד המחזות האייליים ביותר שראיתי מעודי, הלא הוא בפאתי הקשת ב" ענו.

מזה שלושים שנה, בהצלחה בלתי רגילה, בעונת תג המלך, מוצג מחזה זה, פרי עטם של אחד קליפורד מילס, ועוד אחד, ג'ון ראמוני, את המוסיקה חיבר אחד רוג'ר קוילטר, מחבר אופרטות נודע בבריטניה. האולם מלא לידים, והוריהם, התומרים פוצחת באוברטורה. על הבמה מופיעים כריס פיאן ורוזמנדר קריי, אח ואחות, שהוריהם הפליגו בספינה שנטרפה, ומאו לא נישמש אודותם דבר. הם נורא עצבים בגלל זה, ומה שמגדיל את עצבונם הוא הוגג גיווף ומטילדה פלינט, שארי בשרם הרשעים, שהחליטו ברוב רשעותם שעל כריספיאן לעזוב את בית הספר לקדטים ימים וללכת לעבוד, ובכלל, הם רוצים למכור את הספי ריה וכל מיני דברים.

אחד מאוצרות הספריה הוא ספר שבו כתוב לחש הקסמים, בו אפשר להעלות את שד המרבה, הממלא את כל משאלותיך. לבי מציעים זאת למכירה? לאחד צרפתי, מסייה ברטראן.

צרפתים מצחיקים. הצרפתים הנם, כידוע, אנשים נורא מצחיקים, מצחיקים עד מוות. לכן משתדל מסייה ברטראן להיראות מטופש ומגונן ככל האפשר, מה שמרעיד את כל הילדים באולם, פלוס הוריהם, בצד חוק בלתי-פוסק, הבמה מחולקת באורח האופייני ביותר: כוחות השחור מצד ימין וכוחות הטוב מצד שמאל. אחד מה" כחות הטובים הוא גור האריה הקטן, ידיים של הצעירים, המפחיד כל כך בשאגותיו ה פועטות את כל הרשעים, וכלב מי שאינו יודע שגור האריה הקטן היה הוא האריה הבריטי. מטילדה הרשעה פוחתת מנו פחד מוות.

הילדים מצליחים להעלות את שד המרבה, ושד המרבה מגלה להם כיצד למצוא את הרי ריהם — בפאתי הקשת בענן, אם יטיסו לשם על גבי המרבה. שד המרבה עושה להם עוד טובה גדולה — הוא מעלה את גירג' הקדוש, סטרונה של בריטניה, אשר דגלו, כידוע, מהווה אחד משלושת הדגלים, ש מהם מורכב היוניון ג'ק (שני הדגלים הא חרים הם דגלו של אנדריו הקדוש, פטרינה של סקוטלנד ופאטריק הקדוש, מטרון איר לנד).

אותו גירג' הקדוש, הקבור בעיר ליר בארץ הקדוש, היה אחד מהצלבנים שהאגדה מספרת עליו כי נלחם בדוקן וניצח אותו. והנה הוא מופיע על הבמה בכל זהו — אנטון דולין האומלל, שנגרר לתפקיד זה מפני שלפי החווה אסור להעסיק את מארי קובה מבלי להעסיקו אף הוא.

הדראקון נוכח. ההתרגשות באולם היא כבידה: גירג' הקדוש! הוא מזהיר את הנערים מפני הדוקן הנורא, אויב של הא נשות. הצדק ובריטניה. הוא מבטיח להגן עליהם מפני הדוקן הנורא, כאשר יקראו לו. הם יוצאים לדרך, יחד עם גים ובטי בלאנדרס, ידידיהם, את ואחות.

אבל מטילדה וגיווף הרשעים כועסים נורא. והם נורא שמחים כאשר מופיע הרר-קון. הדוקן לבוש כולו ירוק. למה שהוא מלך הדוקנים. הוא נוכח, שואג, קופץ ב פראות, מנפנף בנבו הירוק, גואק, מחר-

האלמוני והחיפאית

השבוע היה המזדהה ה ראשון (בתמונה העליונה) עסקו מאד. הוא הזדהה השכם בכוכר הודיע כי הוא אוהב לנסוע ב"אגד" סתם ככה, ללא שום סי בה מיוחדת. קרוב לוודאי שהיה ב אמת עסקו. כי הוא שכח למסור את שמו או לקבל לפחות את פרס הזיהוי בסך 15 לירות.

יום א, 28.1.55

המזדהה השניה (תמונה נה תחתונה) היתה יותר מיושבת. אחר שקיבלה את עיני הירות הסכי רה כי היא סטודנטית ל משפטים (שנה ראשונה), ששמה אידנה פרנק ו מוצאה מחיפה. אידה היא נוסעת בישיב כמעט כל יום ששי. לעתים עניה לסדר עניי נים בתל אביב ואז היא נוסעת ב"אגד" מירושלים לתל אביב וממשיכה אחר כך בישיב חיפה. "מדוע? כי באומנוכס יש תמיד מקום, אפילו כיום ששי ואפשר לנסוע אתו מתי שרוצים". כן וכשהיא חוזרת ב יום הראשון לירושלים היא גם כן עושה זאת ב עזרת "אגד".

יום א, 30.1.55

אתה, אחד מאלפי הנוסעים מדי יום בקו הישיב מתל אביב לחיפה ומחיפה לתל אביב, אותו מקיים אגד בדייקנות, נוחות ומהירות תוכל גם כן לזכות בפרטי הנהיגי. לנסוע הראשון בתמונת שלמעלה שיבוא ויזהה עצמו במערכת העולם הזה, תל אביב, רחוב גליקסון 8, יוענק פרס של 15 ל"י במוזמן. השני במזדהה יוכה בפרס של עשר ל"י במוזמן.

עובדי אגד והעולם הזה אינם יכולים להשתתף במזהית.